

мнѡга мѣста въ запоустеніе вѣтъ и ѣтъи монастыри ѿ словословіа змѣлкнуѡтъ и тѣлеса ѣтъихъ мнѡга прѣнесена боѡтъ ѿ своихъ обителѣи и на ина мѣста имаѡ наследити. азъ бо надѣю се въ силѣ хѣ моего и прочѣіе его мѣтеры, моци мои не имаѡ прѣнести се ѿ мѣста сего, ни хрѣ мой боудѣ въ запоустеніе.

Иногда же пакыи празнѣику прѣспѣвшоу прѣобнаго ѡца, вечернемѡу пѣнію съврѣшаемъ, ненавидѣи же добраа діавола, хѡтѣ исплѣнити свое злое зхѣщреніе, вѣложи крамалъ мѣждоу двѣма братома въ цркви соѡше сѣенникома, и вѣлицѣи свари вывше помеждъ ихъ, изъшѣшѣи же имъ изъ цркви припадѣ единъ къ дроу҃гомоу, просѣ прощеніе и показати смѣреніе. Единъ же ѿ wobихъ разгоревъ се грѣдостію въ оумѣ въспрѣѣ паметозлобіе, еже іе въсакое злобы начело, не вѣсхоте показати вбразъ смѣреніа нѣ авіе съ гнѣвѡ отидѣ. Бденію же съврѣшаемѡу, бра иже іаростію съдрѣжѣи изъшѣ изъ цркви, вѣнезапаъ напрасно видѣ себе низвержѣна въ долъ, іажѣ іе одѣснѣю цркви и вѣ мѣла не мала. И прѣтекше съ свѣщамѣи братіа ѿ высоты пѣшааго брата и вбръкташе его сѣша, ничимже невѣрѣждѣна и поѣше его извѣдоше зѣрава. Еси прославише ба и стго оца, творѣщаго таковоа дивнаа и прѣславнаа чюдеса.

Пакыи имѣашѣ оуставъ игоумень такѡвѣи съ братіамѣи еже постити се въ пѣлѣникъ и срѣдоу и въ петѣ до вечера. Бѣ дѣи же тѣе ѡходѣшѣи ѣ въ горѣ, къждѡ потребы рѣ свои, мнозы же ѿ нѣ ѿ тамо вбръктаѡщихъ се вѡвоціа и ѡтан сънедаахоу глѡще, іако нѣ грѣхъ о сѣ, поніеже овоціе іе. Іѣвы же се ѣтъи игоуменѡу въ снѣ глѡще емоу: почтѡ такѡ прѣнебрегъ еси ѡ братіи и ѡ вѣсакѡ исправленію ихъ, извѣстно не испитоѡеши ихъ въ каковѣмъ заповѣды и прѣданію съжителствѡють, поніеже мнѣцимъ се ѣ быти въ пощеніи и вѣзѣржани. ониже ѡходѣше въ гороу и вбръктаема тамо овоціа іадоу. не вѣси ли, іако іажѣ ѿ нихъ не съврѣшаема прѣданіа дѣхѡвнаа, вса ѿ рѣкѣ твою бѣ изыщитѣ. Таковіе глѣ слышавъ игоумень ѿ стго, мнѡго наказавъ братію и запрѣщеніе оутвѣрдѣвъ таковоа бѣчиніа, прочѣе оудалѣати се повелѣ.¹⁾

Бѣше же единъ ѿ братіе кѣларъ, и тѣ діаволѣи наважденіемъ завѣстію лицемѣрноу мнѡго съдрѣжѣи, пачеже и къ

¹⁾ Въ Скопския препѣсъ тукъ следва разказъ за посещеніето, което направѣлъ въ монастыра, за празнѣника на св. Якимѣа, бѣлгарскѣи царъ Калоянъ (1197—1207). Сжщѣи разказъ, доколкото си спомнѣмъ, стоеше и въ Хилендарскѣи препѣсъ на житието, което сега нѣмамъ подъ рѣжа. Тамъ се четѣше именнѡ за Калѣа црѣи бѣлгарскѣаго.